

EROII DIN STROEȘTI – ARGEȘ ȘI EVOLUȚIA FAMILIILOR LOR TIMP DE UN SECOL: 1918–2018

Alin M. OLĂRESCU¹

a.olarescu@unitbv.ro

ABSTRACT: The First World War caused huge losses to the Romanian people. These are estimated at 336,000 soldiers and officers killed throughout Europe, to which were added another 275,000 civilian deaths. If we take into account that the soldiers who died in the war were young, strong men, and most of them left behind families with children, we are faced with the catastrophic scale of the social situation after the First World War. Based on these statistics and on the premise of investigating the evolution of the families of the heroes of the First World War, this research was structured and applied to the village of Stroești – Argeș. Analyzing the evolution, for a century, of the family of the hero Dumitru Z. Beldie, valuable conclusions have been drawn which prove that, beyond the supreme sacrifice, from the families of heroes, over time, descendants with real skills in the scientific, technical, social and administrative fields have emerged. The approach of this research has allowed the creation of guidelines and a model, validated by the present article, which allows the extension of the research to other case studies and its extrapolation to other communities and geographical areas.

KEYWORDS: World War I, heroes, family evolution, scientific, technical and social implications.

Introducere

Primul Război Mondial a cauzat uriașe pierderi poporului român. Acestea sunt estimate la: 336000 de soldați și ofițeri morți pe tot cuprinsul teritoriului European, la care s-au adăugat alți 275000 de civili decedați². Dacă luăm în considerare faptul că militarii morți în război erau bărbați

¹ Conf. univ. dr. ing., Universitatea Transilvania din Brașov, membru titular al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române, Președinte al Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș”.

² Mareș, 2018

tineri, în putere, iar mare parte au lăsat în urmă familii cu copii, avem în față dimensiunea catastrofică a situației sociale de după Primul Război Mondial.

Cercetarea de față abordează evoluția familiilor eroilor decedați în Primul Război Mondial, pornind de la premisa: „A fi Erou, este onorant pentru Țară și comunitate dar deosebit de dureros pentru familia în cauză”. Din această premisă au rezultat o serie întregă de întrebări, care s-au constituit în liniile directe ale cercetării de față: Ce s-a întâmplat cu văduvele eroilor decedați în Primul Război Mondial? Câți dintre eroi au lăsat în urmă copii? Care a fost soarta acestor urmași? În ce domenii și-au găsit căile de afirmare? Câți dintre Eroii Primului Război Mondial, au linii genealogice neîntrerupte până în prezent? Care este raportarea descendenților actuali la strămoșul Erou de război?

Pornind de la un studiu de caz, satul Stroești – Argeș, s-au creat jaloarele abordării unei astfel de cercetări utilizând ca metode: istoria orală a familiilor; documentele din arhivele personale (acte de proprietate, testamente, fotografii etc.); corespondența de familie; documentele și studiile publicate de-a lungul timpului pe această tematică.

Modelul creat, și exemplificat prin tematica articolului, permite extinderea cercetărilor și la alte studii de caz și extrapolarea sa pentru alte comunități și zone geografice.

Satul Stroești – Argeș a dat 61 de eroi în Primul Război Mondial. Raportat la populația acestuia din anul 1909, (260 de familii cu 1221 de locuitori³) în războiul de întregire a neamului și făurire a României Mari, a murit 5% din populația sa sau altfel spus la fiecare a patra familie exista un decedat pe front – dar, desigur au fost familii care au jertfit și câte doi frați. Dacă luăm în considerare că toți cei pieriți pe front, erau bărbați tineri, în putere, avem în față dimensiunea catastrofică a situației sociale de după Primul Război Mondial.

Eroii jertfiți în luptă au fost:

Pavelescu P. Constantin – locotenent
 Hristea I. Constantin – sublocotenent
 Truțășilă I. Nicolae – sergent
 Truțășilă I. Ion – sergent
 Ionescu T. Nicolae – sergent

³ Leonăchescu – Năndrașu, 2000, p. 781

Lemnaru T. Gheorghe – sergent
Lemnaru N. Ion – sergent
Lemnaru T. Ion – caporal
Lemnaru T. Constantin – caporal
Cruțeru I. Ion – caporal
Micuț I. Gheorghe – caporal
Truțășilă T. Gheorghe – caporal
Iliescu I. Gheorghe – caporal
Truțășilă I. Florea – soldat
Zăvoianu I. Nicolae – soldat
Truțășilă N. Constantin – soldat
Toteanu C. Constantin – soldat
Peleş T. Petre – soldat
Peleş Gheorghe – soldat
Liță S. Nicolae – soldat
Retevoianu Gh. Nicolae – soldat
Ușă C. Nicolae – soldat
Olteanu N. Constantin – soldat
Ciolan P. Nicolae – soldat
Bălașa N. Constantin – soldat
Diaconu N. Ion – soldat
Ghișă Gheorghe – soldat
Toteanu I. Ion – soldat
Zăvoianu Gh. Ion – soldat
Georgescu Gh. Nicolae – soldat
Popescu Gh. Petre – soldat
Topliceanu Ion – soldat
Tudor I. Ion – soldat
Bucura N. Ion – soldat
Cârstea N. Constantin – soldat
Toteanu C. Constantin – soldat
Hogioiu Gh. Constantin – soldat
Beldie Z. Dumitru – soldat
Lionache N. Nicolae – soldat
Micuț N. Ion – soldat
Olărescu Ion – soldat
Fieraru I. Gheorghe – soldat

Cruceru I. Petre – soldat
 Chiriță B. Constantin – soldat
 Talpezan Constantin – soldat
 Zăvoianu I. Petre – soldat
 Trufășila I. Constantin – soldat
 Cârstea Gheorghe – soldat
 Toteanu I. Alexandru – soldat
 Trufășilă Gr. Gheorghe – soldat
 Trufășilă Gh. Alexandru – soldat
 Stoica Ion – soldat
 Peleş N. Ion – soldat
 Peleş Gheorghe – soldat
 Leonache M. Alexandru – soldat
 Hristea Gheorghe (dispărut) – sergent
 Oboară Alexandru (dispărut) – soldat
 Trufășilă Ion (dispărut) – soldat
 Iancu Nicolae (dispărut) – soldat
 Ionescu M. Nicolae (dispărut) – soldat
 Trufășilă M. Nicolae (dispărut) – soldat

O parte dintre aceștia au fost căsătoriți și au avut copii. Apar firești întrebările: „Ce s-a întâmplat cu familiile lor? Cum au evoluat în acest ultim secol? Care le sunt urmașii? Ce traiectorii au urmat? Cum s-au dezvoltat?”

I. Eroul Dumitru Z. Beldie

Unul dintre eroii Primului Război Mondial, din Stroești – Argeș este Dumitru Z. Beldie.

Acesta s-a născut la 18 octombrie 1879 în satul Stroești – Argeș. Era fiul lui Zanfir Gh. Beldie (1851 – 18.01.1897) și al soției sale Elena (n. Turculescu 1853 – ?). Bunicul său, Ghiță N. Beldie (1812 – 06.12. 1902) a fost fiul pandurului Nicolae Gh. Beldie (1788 – ?), stabilit în Stroești – Argeș după înăbușirea revoluției lui Tudor Vladimirescu. Fratele lui Zanfir Gh. Beldie – Ion Gh. Beldie a luptat în Războiul de Independență alături de alți stroeșteni: Ion Rusu, Ion I. Din, Din Dobrogeanu și Niță Zăvoianu; întorcându-se teafăr acasă⁴.

⁴ Leonăchescu, 2011, pp. 23 – 44.

Dumitru Z. Beldie a fost un tâmplar foarte priceput. S-a căsătorit cu Maria D. Ionescu (1889 – 23/25 octombrie 1956). Între anii 1904 – 1905 și-au construit o casă cu temelie înaltă, cu beci semiîngropat, cu structura demisolului din bolovani zidiți, iar cea a etajului din lemn. Constructor a fost Ion (Niță) Tambu. În această casă se păstrează unele dintre lucrările de tâmplărie ale lui Dumitru Z. Beldie: ușile și ferestrele și dulapurile înzidite ale demisolului. Într-una din camerele demisolului avea atelierul de tâmplărie unde a lucrat mobilier și binale pentru mai multe farmacii din Pitești⁵.

Fig. nr. 1 – Casa construită de Dumitru Z. Beldie în Stroești – Argeș. În fotografie apar: Stelian N. Ciureanu, Vasilica V. Ciureanu (n. Olărescu), Ionuț – Bogdan I. St. Ciureanu, Daniela C-tin. Ciureanu (n. Radu), datare cca. 1989.

Din istoria orală a familiei se cunoștea faptul că Dumitru Z. Beldie a murit în anul 1917, însă nu se mai știa nimic privitor la locul decesului.

⁵ Olărescu, 2012, p. 41 – 43, 165 – 167.

Cercetările noastre desfășurate în decursul a peste șase ani, s-au soldat cu succes, în data de 2 decembrie 2020, când pe site-ul Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, am găsit „Lista militarilor Români care au murit în lagărul Tuchola, Polonia”. Această listă cuprinde 2447 de nume de Eroii Români. La poziția 448 figurează „Dumitru Beldia, soldat, R. 1. I., 38 de ani”. Deși numele este scris alterat „Beldia” în loc de „Beldie” celelalte date se coroborează întocmai. Nu există dubiu că este unul și același: Dumitru Z. Beldie din Stroești – Argeș.

Regimentul 1 Infanterie a fost o unitate de nivel tactic care s-a constituit la 14/27 august 1916, prin mobilizarea unităților și subunităților existente pe timp de pace în cadrul Regimentului Dolj Nr.1. La intrarea în război, a fost comandat de colonelul Alexandru D. Sturdza și Constantin Ungurean. A participat la acțiunile militare pe frontul românesc, pe toată perioada războiului, între 14/27 august 1916 – 28 octombrie/11 noiembrie 1918. La mobilizare a avut un efectiv estimat între 2500 – 3000 de militari. Unii supraviețuitori dintre combatanți, au depus ulterior mărturii⁶ despre condițiile din diverse lagăre unde au fost prizonieri. În acest sens, este înregistrată declarația soldatului Ion Dobre din Regimentul 41 Infanterie: „*declar că căzând prizonier la germani am fost luat trimis și tinut în lagărul Trichel – Austria <probabil Tuchel – Polonia>⁷, unde am fost foarte rău tratat, am fost bătut de sold. Germani și unguri, mâncau 12 oameni pe o pâine, și nici odată nu aveam mâncare ca toată lumea totul era rău, din această cauză am zăcut 50 de zile în infermerie, și am rămas cu romatism în picioare.*”⁸

De asemenea, mărturii despre viața grea din acest lagăr sunt consemnate de la unii supraviețuitori: Istrătescu Nicolae (1895 – 1972), din Popești – Leordeni, jud. Ilfov, sergent sanitar în Compania a II – a Sanitară din Regimentul 61 Infanterie; Becheru Constantin (1886, Beuca, Teleorman – 1979, Beuca, Telorman); Băcanu Petre (? , Petrești, jud. Dâmbovița – ?) plutonier, Regimentul 68 Infanterie⁹.

Conform cercetărilor¹⁰ lagărul din Tuchel (astăzi Tuchola) Polonia,

⁶ Dudu, 2016

⁷ Căutările noastre nu au indentificat un lagăr Trichel, iar asemănarea de nume Trichel – Tuchel este izbitoare.

⁸ Dudu, 2016 p. 303

⁹ Enache, 2014

¹⁰ Mareș, 2018; Mareș, <?>; Enache, 2014

a fost unul dintre cele mai crunte lagăre în care au ajuns militarii români luați prizonieri în Primul Război Mondial. *Lagărul era amplasat la cca. 3 km de orașul cu același nume (aflat în regiunea Kujawsko – Pomorskie din Polonia) pe șoseaua ce duce către Swiecie, la circa 160 de kilometri de Gdansk. La nord, lagărul se învecina cu calea ferată Tuchel – Laskowice, pe care erau transportați prizonierii, cel mai probabil 20000 de persoane, și se întindea pe o suprafață de 37,5 hectare. La început, Tuchel a fost repartizat prizonierilor ruși, însă ulterior au fost aduși și soldații români capturați de armata germană pe diferite câmpuri de bătălie. Condițiile erau înfiorătoare: prizonierii erau cazați în cele 200 de gropi sau bordeie, săpate de prizonieri, în care locuiau câte 180 de persoane. Pe lângă acestea mai existau și baraci din lemn pentru comandamentul lagărului, respective alte 13 barăci din tablă ondulată, în care intrau câte 180 de prizonieri în fiecare dintre ele, plus 6 barăci alocate spitalului cu 360 de paturi. Potrivit documentelor de arhivă studiate de cercetătorul polonez Zbigniew Karpus, în anul 1917, în lagărul din Tuchel au murit 2471 de români: 393 în ianuarie, 1285 februarie și martie, 383 în aprilie, 219 în mai iar în lunile următoare cu zecile¹¹. Unul dintre aceștia a fost Dumitru Z. Beldie din Stroești – Argeș.*

Maria D. Beldie, născută Ionescu – Mariuța cum îi se spunea – a fost fiica pădurarului pădurarului Dumitru Ionescu¹² și a soției sale Maria, fiica lui Lom Ungureanu¹³ din Vălsănești. Fratele Mariuței, Gheorghe D. Ionescu, născut în 1914, penultimul dintre cei opt copii ai familiei pădurarului Dumitru Ionescu, a făcut studiile primare în satul Stroești – Argeș, apoi a urmat Școala Normală din Câmpulung, între anii 1926 – 1933¹⁴ / Școala Normală de Băieți din Pitești, al cărui director era renumitul profesor și pedagog Radu Petre¹⁵. După terminarea celor șase ani de studii a fost numit ca învățător la o școală din județul Cluj. A efectuat stagiul militar la Regimentul 1 Vânători din Pitești, de unde s-a eliberat cu gradul de sublocotenent. După armată, a fost numit învățător la școala din satul Gălășesti – Argeș. În această perioadă a dat diferențe pentru absolvirea liceului și avea în plan să urmeze o facultate. Mobilizarea generală decretată la 22 iunie

¹¹ Enache, 2014

¹² Copia testamentului lui Dumitru Ionescu redactată în ianuarie 1922, colecția autorului.

¹³ Copie act de vânzare a bunurilor revenite prin moștenire Mariuței D. Beldie, din partea bunicului Lom Ungureanu, datată 11 martie 1907 și înregistrată la Tribunalul Argeș cu nr. 2391/1907 – colecția autorului.

¹⁴ Sandu 1967, p. 174.

¹⁵ Micuț, 1991, p. 2.

Fig. nr. 2 – Mariuța D. Z. Beldie, n. Ionescu.

1941, a făcut ca Gheorghe D. Ionescu să îmbrace haina militară de sublocotenent al Regimentului 1 Vânători Pitești. Înainte de a pleca pe front, a vizitat la Lugoj, pe alt stroeștean Dr. Ion C. Micuț, medicul veterinar al orașului, spunându-i ca a „venit să-și i-a rămas bun căci nu se știe dacă ne-om mai vedea”¹⁶. De Dr. Ion C. Micuț îl lega prietenia și copilăria la Stroești precum și colaborarea la revista Satul, unde amândoi au debutat în anul 1931. Gheorghe D. Ionescu – Ghică Ionescu – cum era cunoscut, a dispărut pe front. Informațiile despre el sunt contradictorii și există mai

multe versiuni: ar fi căzut în lupta de la Țiganca sau în cea de la Odesa; a căzut prizonier la ruși; a fost împușcat, din cauza exigenței sale de către un soldat subordonat. Ceea mai acceptată ipoteză în istoria orală a familiei este aceea că a emigrat în America, devenind redactor și crainic la postul de radio Vocea Americii: „Alo, aici Vocea Americii. Vă vorbește învățătorul Ghică Ionescu, din Stroești, pe valea Vâlsanului, județul Argeș...”¹⁷. Nici una dintre aceste ipoteze n-a fost dovedită ori documentată până în prezent iar familia n-a primit nici o înștiințare oficială despre soarta lui Gheorghe D. Ionescu.

Dumitru Z. Beldie și Maria D. Ionescu au avut trei copii: Maria, Ion și Constantin.

¹⁶ Micuț, 1991, p. 5.

¹⁷ Mărturia lui Stelian N. Ciureanu.

Fig. nr. 3 – Nicolae I. Ciureanu și soția sa Maria
D. Z. Beldie, fiul lor Ion N. Ciureanu

II. Urmașii eroului dimitru Z. Beldie și ai soției sale Maria D. Ionescu

II.1. Maria D. Z. Beldie (05. 12. 1907, Stroești – Argeș – 16. 06. 1986, Stroești – Argeș) s-a căsătorit cu Nicolae I. Ciureanu (06. 04. 1902, Stroești – Argeș – 20. 07. 1966, Stroești – Argeș). Au avut doi copii: Ion și Stelian.

Ion N. Ciureanu (1928/1929, Stroești – Argeș – 31 iulie 1949, Stroești – Argeș) student la Școala Superioară Comercială, a murit de tuberculoză, la vârsta de douăzeci de ani. Toate încercările familiei de obține penicilină din Canada, de la fratele mamei, au eșuat – medicamentul a sosit prea târziu pentru a mai avea efect curativ.

Stelian N. Ciureanu s-a născut la 31 octombrie 1934 *copilăria a fost grea pentru că a fost în timpul războiului*¹⁸. A efectuat studiile primare la Stroești – Argeș cu începere din 1942, învățător Nicolae I. Stoica – Cristea. În anul 1946, învățătorul Nicolae I. Stoica Cristea a fost arestat din clasă în timpul orelor, copii pierzând astfel un an de școală. În 1947 se înscrie la Liceul Comercial „Regele Ferdinand” din București, stând în gazdă la rudele sale – fiica și ginerele lui Pompiliu D. Beldie, fratele memorialistului Constantin D. Beldie¹⁹. O dată cu abdicarea forțată în Regelui Mihai și

¹⁸ Ciureanu, 2010, p. 1.

¹⁹ Beldie, 2014; Beldie 2005.

Fig. nr. 4-Stelian N. Ciureanu împreună cu: mama sa Maria D. Z. Ciureanu (n. Beldie), Dej,1956 (stânga); și cu soția sa Vasilica V. Olărescu, Stroești – Argeș, 3 iunie 2017 (dreapta).

proclamarea Republicii Populare Române, la 30 decembrie 1947 au fost *desființate și liceele care purtau numele regilor*, pierzând astfel un alt an școlar. A terminat clasa a VII –a în 1951 și a dat admitere, împreună cu fiicele învățătorului Constantin Ciolcă, Lila și Mariana, la Liceul Teoretic Curtea de Argeș. După examenul de admitere *mi-a pus dosarul în mână ca nu am dreptul să urmez liceu că am unchi în America și pot urma numai școli profesionale*. În consecință s-a înscris la Școala Profesională de Zootehnie de la Dobrogostea, județul Argeș, calificându-se ca agent veterinar. După terminarea studiilor a fost încadrat ca agent veterinar la Stroești – Argeș și Costești Vâlsan, ordinul de încadrare fiind semnat de Dr. Ion C. Micuț, medic veterinar șef al raionul Curtea de Argeș. A fost încorporat pe 3 noiembrie 1954 la Comisariatul Militardin Curtea de Argeș și încadrat la UM 3065 Dej, fiind repartizat ca sanitar la infirmerie. La 30 decembrie 1954 a depus jurământul iar cu începere de la 1 ianuarie 1955 a fost trimis la Școala de Sanitari din Cadrul Spitalului Militar Iași, specializare ce a durat nouă luni cu câte doisprezece ore de studiu și aplicații pe zi, finalizată printr-un examen de absolvire în octombrie 1955. A desfășurat aplicații la: Cincu, Lechința, Șimleul Silvaniei. Înainte de eliberare i s-a propus să fie reangajat în funcția de felcer locotenent. Având *rude în străinătate*, fiind singurul sprijin al părinților și la insistența acestora (mai ales a mamei), a refuzat, fapt regretat ulterior. S-a eliberat din armată în octombrie 1956.

Din februarie 1957 a lucrat ca agent sanitar la CAP Valea Mărului, iar în toamna anului 1958 a fost trimis la specializare, timp de trei luni, la Școala de Maiștrii (pe domeniul agricol) din Curtea de Argeș. După terminarea acestor cursuri, primește ordin de concentrare în funcția de sanitar. Un funcționar de la Comisariatul Militar îl sfătuiește să-și depună dosar de reangajare în armată, care îi este aprobat urmând să se prezinte la Spitalul Militar Pitești, camera de gardă. În urma unei reclamații pe baza faptului ca are *neamuri în străinătate* i se retrage carnetul de membru UTM și i se face excluderea din această organizație, distrugându-i-se astfel dosarul de reangajare în cadrul armatei. Urmează o perioadă de persecuție politică – aproximativ zece luni –, răsfrântă asupra faptului că nu i se dădea voie să se angajeze pe același motiv al *neamurilor din străinătate*. De la sfârșitul anului 1959 a lucrat agent veterinar la diverse CAP-uri din județul Argeș: Căldăraru, Izvoru, Drăgănești de Olt, Miroși. Din 1986, la 52 de ani, a fost scos din câmpul muncii de către autoritățile comuniste deoarece s-a opus colectivizării satului Stroești – Argeș, refuzând funcția de președinte de CAP care implica înscrierea cu toată averea în colectiv și implicit primul demers pentru colectivizarea satului Stroești – Argeș. S-a căsătorit la 20 februarie 1957 cu Vasilica V. Olărescu (01.08.1937, Stroești – Argeș–2.04.2021, Stroești – Argeș) și au avut doi copii: Ion (Cristi) și Carmen. A decedat la 27 decembrie 2017, în Stroești – Argeș.

Ion St. Ciureanu – Cristi cum i s-a spus de mic – s-a născut la 20. 12. 1962. A urmat școala primară și gimnazială la Stroești – Argeș, a continuat pregătirea școlară de zece clase la Bădiceni – Argeș. S-a căsătorit cu Daniela C. Radu (15. 04. 1967) și au avut doi copii: Ionuț – Bogdan și Adrian.

Ionuț – Bogdan I. Ciureanu s-a născut la 25 octombrie 1985. A urmat școala primară și gimnazială la Stroești – Argeș, apoi Liceul Agricol din Curtea de Argeș (actualul Constantin Dobrescu – Argeș) apoi s-a înscris la facultate, pe care a abandonat-o după al doilea an de studii. Acolo și a cunoscut viitoare soție: Ramona P. Bușaru (11.11.1986) din Curtea de Argeș. Locuiesc la Pitești și au doi băieți: Alexandru – Damian (n. 04.03.2011) și Matei – Ioan (08.03.2017).

Adrian I. Ciureanu s-a născut la 12.01.1987, a făcut școala primară și gimnazială la Stroești – Argeș, în perioada 1994 – 1997, fiind elevul renumitei învățătoare Maria Zăvoianu, urmând apoi studiile liceale la Grupul Școlar Forestier Curtea de Argeș (actualul Liceu Tehnologic Regele Mihai I). După terminarea liceului, spirit muncitor și dedicat, a fost angajat la:

Uzina de Automobile Dacia Pitești, construcții iar o perioadă de cca. trei ani a lucrat în Germania (2013 – 2016). În data de 24 septembrie 2016 s-a căsătorit cu Alina Gutue (1987) din Pitești, absolventă a Facultății de Ingineria Lemnului, Universitatea Transilvania din Brașov, promoția 2009. În primăvara anului 2017, cei doi soți, au demarat cumpărarea unei locuințe în Comuna Băbana, în vecinătatea orașului Pitești. În perioada 6 – 12 august 2017, avea planificat împreună cu soția și cu familia verișoarei sale Cristina Marinela M. Biliboc, un concediu în stațiunea Mangalia. Marți 8 august 2017, Adrian împreună cu soțul Cristinei – Mihaly Levente – se aflau în apă la mică adâncime. Au observat, mai în larg, o mamă cu fiica ei care strigau după ajutor. Fără să discute între ei, Adrian s-a repezit și le-a prins pe cele două, iar Mihaly – Levente a ieșit din apă căutând salvamarii. Aceștia au venit, Adrian a dat salvamarilor întâi fetița iar apoi pe mamă. După care, marea fiind foarte agitată, salvamarii au încercat să-l scoată din valuri însă operațiunea n-a reușit: *s-a ținut de tubul meu, i-am spus nu da drumul la tub sub nici o formă. Te ții strans de el. Eu eram cu caiacul și vâsleam când a venit un val foarte puternic, m-a dus la 30 de metri de geamandură și el a scăpat tubul!* – conform mărturiei salvamarului Andrei Joița. A fost căutat de către scafandrii ISU Dobrogea, în marea învolburată aproximativ 20 de ore, până când în dimineața zilei de 9 august 2017, ora 05:00, a fost adus de valuri la țârm în același loc de unde a fost smuls de apă. După efectuarea formalităților, trupul a fost adus la Stroești – Argeș și înmormântat vineri 11 august 2017, în cimitirul satului. La slujba de înmormântare a participat, împreună cu un sobor de preoți și Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului IPS Calinic Argatu. Prieteni ai satului și participanți la cea de-A 45 – Sesiune Științifică Națională „Stroești – Argeș”, 29–30 iulie 2017, au transmis mesaje de condoleanțe. Satul Stroești a dovedit în această circumstanță, o solidaritate extraordinară în a onora memoria unui erou al său – salvator de vieți, fără precupețire. Gestul lui Adrian I. Ciureanu, validează, dureros pentru familie, tiparul ancestral al EROULUI și al slujirii aproapelului fără precumpănire. A făcut binele total. S-a jertfit pe sine pentru aproapele său.

Carmen St. Ciureanu s-a născut la 5 martie 1965, la Drăgănești de Olt, unde se afla, familia părinților cu serviciul. A urmat școala primară și gimnazială la Stroești – Argeș iar apoi prima treaptă de liceu la Curtea de Argeș. S-a căsătorit la 10 ianuarie 1982 cu Marian A. Olărescu (22. 02. 1958, Stroești – Argeș). În 1983, s-au mutat în gospodăria bunicii materne Ioana

N. Olărescu (23 august 1905, Stroești – Argeș – 8 februarie 1990, Stroești – Argeș) iar împreună, prin muncă asiduă, au construit o gospodărie frumoasă și modernă în Stroești, unde de nenumărate ori odihnesc și ospătează participanții la Sesiunile Științifice Naționale „Stroești – Argeș”. Au doi copii: Alin și Cristina Marinela.

Alin M. Olărescu s-a născut la 20 februarie 1983. A urmat școala primară în perioada 1989 – 1994, clasa învățătoarei Maria Zăvoianu, apoi gimnaziul în perioada 1994 – 1997, diriginta Emiliana Deaconu, ambele la Stroești – Argeș. Apoi liceul în cadrul Grupului Școlar Forestier Curtea de Arges, în perioada 1997 – 2001, dirigintă prof. Moneanu Maria. În 2001 este admis la Facultatea de Industria Lemnului, Universitatea Transilvania din Brașov, pe care o absolvă în 2006, fiind admis, în același an, la doctorat. Își susține doctoratul în ziua de 12 iunie 2009, obținând titlul de Doctor în Științe Tehnice. Cu începere de la 1 octombrie 2009 a fost cadru didactic asociat al Facultății de Ingineria Lemnului iar de la 1 octombrie 2011, promovat prin concurs șef lucrări – titular. Urmează un program de pregătire post-doctorală în perioada 2010 – 2013. Din noiembrie 2014 este coordonatorul Centrului de Cercetare Eco-Design de Mobilier, Restaurare și Certificare în Industria Lemnului. A devenit, prin concurs conferențiar universitar, fiind încadrat cu acest grad didactic la 1 octombrie 2018, iar din 1 martie 2019, este prodecanul Facultății de Design de Mobilier și Inginerie a Lemnului din cadrul Universității Transilvania din Brașov. Din anul 2004 este președinte al Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș” iar din octombrie 2006 conduce revista trimestrială Șoptana. Din octombrie 2011 a devenit membru titular al Comitetului Român pentru Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii (CRIFST) al Academiei Române, fiind ales, la 23 aprilie 2018, secretar al filialei CRIFST Brașov.

A scris și publicat 14 cărți precum și articole științifice, studii, eseuri, note de călători etc., toate înscrise într-o listă de lucrări cu 225 de titluri (la data de 26.05.2021). Este implicat în diverse proiecte, antrenând în acestea stroeștenii ori de câte ori este posibil.

În data de 31 octombrie 2012 a cumpărat un teren în satul Podu Oltului, comuna Hărman, județul Brașov iar în perioada 13 noiembrie 2012 – 13 mai 2013 a construit o casuță în care s-a mutat la 19 iulie 2013, locuind pe strada Alunului, nr. 64. De-a lungul timpului, la această locație au fost bine primiți mai mulți stroeșteni și prieteni ai satului și proprietarului. În mai 2017 acesta a găzduit pentru o noapte un grup de 14 profesori români

din regiunea Cernăuți din Ucraina²⁰. S-a căsătorit la 16 iulie 2020 cu ing. Eleonora M. Marin, specialistă în domeniul proiectării construcțiilor din lemn.

Cristina Marinela M. Olărescu s-a născut la 20 septembrie 1985, la Stroești – Argeș. A urmat cursurile primare, în perioada 1994 – 1997, la clasa învățătoarei Maria Zăvoianu și gimnaziale (1997 – 2001) la școala din Stroești – Argeș. Apoi, liceul în cadrul Grupului Școlar Forestier Curtea de Argeș, iar în 2005 a fost admisă la Facultatea de Ingineria Lemnului Universitatea Transilvania din Brașov, pe care o absolvă în anul 2009. Urmează cursurile de masterat în cadrul aceleași instituții între 2009 – 2011 și apoi este admisă la doctorat, obținând titlul de doctor în științe tehnice în anul 2015. Lista sa de lucrări științifice cuprinde peste 30 de articole. S-a căsătorit la 28 septembrie 2013 cu ing. Mihaly Levente P. Biliboc (30.09.1985, Ghimeș, jud. Bacău). În februarie 2013 au cumparat un teren în satul Podu Oltului, comuna Hărman, județul Brașov, în vecinătatea fratelui său, unde au construit o casă în care au locuit din iunie 2014 până în primăvara anului 2019, după care s-au mutat în municipiul Sf. Gheorghe. Au doi copii: o fată Daria, născută la 23 aprilie 2015 și un băiat Ianis, născut la 8 septembrie 2018.

II.2. Ion D. Z. Beldie s-a născut la 19 iunie 1909 la Stroești – Argeș. În anul 1926 prin intermediul, unchiului său Pompiliu D. Gh. Beldie (19.03.1893 – 04.11.1981) – frate cu memorialistul Constantin D. Gh. Beldie (08.09.1887 – 11.06.1953) – care lucra pe atunci la Ministerul Imigrării, Ion D. Beldie emigrează în Canada, angajat al unei ferme din satul Saint – Martin, înglobat mai apoi în orașul Laval, Quebec. Mult timp a lucrat cu gândul de a strânge bani și a se întoarce în țară pentru a-și construi propria gospodărie: *a lucrat la o fermă, ... timp de 15 ani, mereu cu gândul de a se întoarce acasă și să-și cumpere o livadă de pruni. A venit însă războiul... și a trebuit să renunțe. A cumpărat ferma la care a lucrat, s-a căsătorit cu o quebecheză... Nu s-a obișnuit niciodată cu iarna de aici, în fiecare toamnă îl apuca dorul de România*, după cum mărturisește fiul său²¹ Jean Jacques Beldie.

Era un om foarte apropiat de natură care știa o mulțime de rețete naturiste și avea un respect enorm pentru animale. În acest sens în memoria fiului său a rămas un episod excepțional: *Țin minte că aveam un cal foarte*

²⁰ Leonăchescu, 2017.

²¹ Leonăchescu, 2011, pp. 23 – 44.

Fig. nr. 5 – Ion D. Z. Beldie la scurtă vreme după sosirea lui în Canada, 1926 (stânga); Ion D. Z. Beldie și Rollande Sauriol, în locuința lor din Laval, Canada, fotografie dinaintea anului 1980 (dreapta).

bătrân care nu mai era bun la nimic. Într-o zi, l-a văzut cineva care exact cu asta se ocupa: cumpăra cai bătrâni și îi omora, pentru anumite organe ale lor se foloseau în industria de cosmetice. Când a aflat tata, a zis un nu categoric «Calul asta e alături de mine de 30 de ani. Mi-a adus atâtea servicii; calul ăsta va muri aici, când îi va veni sorocul!». Cumpărătorul era uimit, mai ales că-i făcuse o ofertă foarte bună. Era un om mândru ca este român. Întotdeauna când împodobește bradul de Crăciun cântă un cântec românesc: O brad frumos!

Aceeași dragoste față de animale o remarcăm și la nepotul său, Stelian N. Ciureanu, agent veterinar, care în iulie 2014, a impresionat pe Univ Doz. Dr. Thomas Gronegger – New Design University St. Pölten, Austria – și familia sa aflați în vizită la Stroești – Argeș, în momentul înhămării calului – Puiu – la căruța cu care au cutreierat împrejurimile satului.

Ion D. Z. Beldie s-a căsătorit, la 18 aprilie 1942, cu Rollande Sauriol (26 august 1918 – 28 iulie 1980) – o nepoată a fermierului la care lucra. Arborele genealogic, pe linie paternă, al familiei Sauriol, începe în anul 1652 cu Guillaume Soriauill, născut în Bretagne, Franța. Fiul acestuia, Pierre Sauriol – Sorieuill (15. 04. 1675, Rennes, Ile-et-Vilaine, Franța – 12. 04. 1748, Saint – Laurent, Montreal, PQ) a ajuns în Canada ca soldat în campania lui Leberrier, în trupele de război ale Marinei franceze. În anul 1720 s-a stabilit în Saint – Laurent, ca agricultor. Din acesta căsătorie au rezultat doi copii: Jean Jacques I. D. Z. Beldie (21.05.1943) și Lisette (24. 06. 1946).

Ion D. Z. Beldie din Stroești – Argeș devine, între timp Jean D. Z.

Beldié, fermier din Saint – Martin, Laval Quebec, însă menține vie legătura cu sora sa Maria și cu fratele Constantin. În anul 1981 revine pentru prima și ultima oară în țară. Revederea fraților a fost emoționantă. Nu se văzuseră din anul 1926 – de cincizeci și cinci de ani! Între timp, fratele său Constantin se afla într-un scaun cu roțile, adaptat de el, iar Maria era văduvă de cinsprezece ani!

Fig. nr. 6 – Revederea celor trei frați, Maria D. Z. Beldie, Constantin D. Z. Beldie și Ion (Jean) D. Z. Beldie, după cincizeci și cinci de ani, Borlești – Argeș, 1981 (stânga). Prima întâlnire a verilor primari, Stelian N. Ciureanu și Jean Jacques I. D. Z. Beldié, în pridvorul casei construite, în anii 1904 – 1905, de de bunicul lor Dumitru Z. Beldie, erou căzut în Primul Război Mondial, Stroești – Argeș, august 2000 (dreapta).

A fost foarte dezamăgit de situația în care se afla țara și a îndrăznit să critice regimul comunist ceea ce a cauzat probleme cu Securitatea la următoarea vizită a familiei în țară. A continuat corespondența cu sora sa, Maria, până la momentul decesului acesteia din 16 iunie 1986.

A decedat la vârsta de 88 de ani, la 25 aprilie 1997. În ultima sa fotografie, Crăciunul anului 1996, îl vedem împreună cu fiul și nepotul: trei generații Beldie în Canada, până la acel moment... însă povestea continuă.

Jean – Jacques I. D. Z. Beldié s-a născut la 21 mai 1943, Saint Martin, Laval Quebec. A făcut studii clasice, cu scopul de a deveni preot *mama era foarte credincioasă și, pe atunci, era o onoare să ai un preot în familie*. După

trei – patru ani și-a dat seama că nu asta voia să facă și s-a orientat către administrația publică. După încheierea studiilor, a lucrat la o companie de asigurări și a continuat cu transportul în comun, implicându-se în mai multe proiecte deodată²². A fost președintele Consiliului de administrație al Societății de Transport din Laval, consilier municipal al Primăriei din Laval – reprezentant al cartierului Laval les Îles, membru al executivului în Consiliul de Administrație al Tourisme Laval, președinte al Asociației Transportatorilor Urbani din Quebec. În prezent, pensionar, a cumpărat via familiei soției sale, Margaret, în orașul Mór, Ungaria, pe care o administrează și importă vinul în Canada.

S-a căsătorit la 27 iulie 1963 cu Margaret Merjl (11. 02. 1944) și împreună au doi copii: Jean – Sebastién Beldié și Jasmine.

În august 2000 a vizitat pentru prima dată România, împreună cu soția sa Margaret. Au ajuns la Stroești – Argeș, după o veche adresă, scrisă pe un plic datat 1977, rămasă de la tatăl său Ion – Jean D. Z. Beldie. Pe plic era scris numele Maria D. Z. Beldie – mătușa sa. A fost o întâlnire emoționantă pentru toată familia. Mai ales pentru cei doi veri primari: Stelian N. Ciureanu și Jean Jacques I. D. Z. Beldié. Nu se văzuseră niciodată! Aveau 66 respectiv 57 de ani! Amândorura le-au dat lacrimile când s-au văzut: „sângele apă nu se face!”. Momentul a fost immortalizat într-o fotografie realizată pe terasa casei construite, în 1905, de bunicul lor, Dumitru Z. Beldie, erou, căzut în Primul Război Mondial, în lagărul de prizonieri din Tuchel (azi Tuchola), Polonia.

A urmat o perioadă de corespondență între cele două ramuri ale familiei iar, vizita lui Jean-Jaques și Margaret s-a repetat în septembrie 2015, legăturile întreținându-se constant și constructiv. De altfel, cele două ramuri: Stroești – Argeș și Laval Canada, constituie moștenirea lui Dumitru Z. Beldie. Ambele denotând caracteristici puternice și competiționale – sunt oameni puternici și răzbitători!

Jasmine J. J. I. D. Z. Beldie s-a născut la 18 mai 1967. S-a căsătorit cu Francis Meagher (09. 10. 1960) la 27 octombrie 2001 și au un băiat: Charles Alexandre (08.04.2005).

Jean Sebastién J – J. I. D. Z. Beldie s-a născut la 1 ianuarie 1972. S-a căsătorit cu Jennifer Maccarone (19.10.1971) la 16 octombrie 1999. Au împreună doi copii: Samuel (09.04.2001) și Bianca (09.04.2003).

²² Leonăchescu, 2011, pp. 23 – 44.

Lisette I. D. Z. Beldie s-a născut la 24 iunie 1946. S-a căsătorit cu Jean – Guy Gaboury (18.04.1943 – 2002) la 24 iunie 1966. Au împreună doi copii: Josée și Claudine.

Josée, fiica lui Lisette I. D. Z. Beldie, s-a născut la 5 mai 1967. S-a căsătorit cu Michael Bélanger (13.12. 1967). Au împreună trei copii: Antoine (28.08.1999); Jérémie (02. 12. 2001 –); Benjamin (07. 08. 2004); ultimii doi adoptați din China.

Claudine s-a născut la 11 iulie 1972. S-a căsătorit cu Eric Del – Dotto (27.08. 1971) la 16 iulie 1993. Au împreună trei copii: Maryse (13. 08. 1995); Maxime (28. 08.1997) și Allisa (09. 03. 2005).

II.3. Constantin D. Z. Beldie (1910 – 1990?) tâmplar de meserie, s-a căsătorit cu Constandina Vlad din Borlești – Argeș și s-a mutat în casa soției. Nu au avut copii.

III. Rezultate și Discuții

Dumitru Z. Beldie nu este decât unul din eroii din Stroești – Argeș, care s-a jertfit suprem pentru un ideal măreț: cel al întregirii neamului românesc. A lăsat în urmă o soție cu trei copii cu vârste cuprinse între 7 și 10 ani. Cum a putut Mariuța D. Z. Beldie să ducă această povară? Care i-a fost sprijinul? Care i-au fost zbaterile?

Din istoria orală a familiei constatăm că a fost înșelată de unchiul său Mihalache Lom, care a pus-o să semneze, prin punerea degetului – fiind neștiutoare de carte –, un act de vânzare prin care îi vindea lui toate drepturile ce i se cuveneau după moartea bunicului său Lom Ungureanu, *clădiri și imobile ce mi s-ar cuveni, avere ce se găsește în comuna Vâlsănești*.²³ Din copia testamentului lui Dumitru Ionescu – tatăl Mariuței – datată ianuarie 1922, aflăm că *fiica mea Maria căsătorită cu Dumitru Z. Beldie în afară de cheltuielile ocazionate cu efectuarea căsătoriei și dota ce i-am constituit atunci, să mai ia în stăpânire încă cinci prăjini din terenul situat în Muscel, menționat la No. 3 din acest act*. La numărul trei al actului respectiv, figura: *Un petec de pământ moștenesc în Muscel în punctul Manga, în comuna Vâlsănești, vecin la Răsărit cu Mihalache Lom, la Apus cu Aurel N. Gheorghe, la M. N. cu Gheorghe*

²³ Copie act de vânzare a bunurilor revenite prin moștenire Mariuței D. Beldie, din partea bunicului Lom Ungureanu, datată 11 martie 1907 și înregistrată la Tribunalul Argeș cu nr. 2391/1907 – colecția autorului.

*Petre N. <...> și la M. Zi cu Mihălache Lom și Aurel N. Gheorghe*²⁴. Acest teren a constituit obiectul unor procese îndelungate între Mariuța D. Z. Beldie și Mihălache Lom, unchiul său, fiind continuate de moștenitorii celor două părți. După 1990, la desființarea CAP Vâlsănești, Stelian N. Ciureanu a continuat acțiunea de revendicare a acestuia, obținând în instanță, drepturile sale.

Care vor fi fost zbaterele și frământările Mariuței D. Z. Beldie știindu-și copilul plecat în Canada – la capătul lumii – și fără opțiune de întoarcere la începerea celui de al doilea război mondial? Ce va fi făcut atunci când nepotul său Ion N. Ciureanu se săvârșea de tuberculoză în epidemia din 1948 – 1949, la numai 20 de ani, student fiind?

Cum s-a simțit ea, atunci când a constatat dispariția fratelui său, Gheorghe D. Ionescu, pe frontul celui de al doilea război mondial? Cum a fost interpretată dispariția sa? Istoria orală a familiei a validat varianta emigrării în SUA și activitatea la Vocea Americii. Nu este susținută de dovezi, însă precedentele existau – legătura neîntreruptă dintre Ion – Jean D. Z. Beldie din Canada și familia sa. Potrivirea de nume poate fi întâmplătoare ori chiar o realitate! Rămâne o ipoteză deschisă viitoarelor cercetări!

Cum s-a simțit Maria D. Ciureanu, în noile realități sociale, de după 23 august 1944 și mai ales de după 1947, când își vedea fiul ostracizat din cauză că *avea neamuri în străinătate*. Era pusă să aleagă între frate și fiu.

Cum și ce a făcut Stelian N. Ciureanu, văzându-și blocate, în tinerețe, toate căile din pricina *neamurilor din străinătate* și mai apoi, după 1986, datorită refuzului de înscriere în colectiv, care ar fi însemnat primul demers de colectivizare a satului Stroești – Argeș? A muncit din greu și a suportat fără să *facă propagandă* anticomunistă. Însăși activitatea sa era o demonstrație în sine. A găsit calea prin muncă grea și cinstită, demonstrând că dacă statul totalitar îți interzice dreptul de muncă deoarece nu accepți ideile sale, poți trăi liber în a ta conștiință și folosindu-te de priceperea, forța și calitățile tale – câtă vreme ai un petec de pământ proprietate personală.

Ce simte familia lui Adrian I. St. Ciureanu – Eroul de la Mangalia – cum a fost catalogat de presă, după dispariția fulgerătoare?

Care sunt trăirile lui Jean – Jacques I. D. Z. Beldie din Laval – Canada?

Cum a fost dusă mai departe moștenirea genetică a eroilor din 1918?

²⁴ Copia testamentului lui Dumitru Ionescu, redactată în ianuarie 1922 – colecția autorului.

Pentru Dumitru Z. Beldie, am reușit să avem o imagine de ansamblu, de-a lungul unui secol. Am reușit a vedea coordonatele vieții urmașilor săi și putem formula următoarele concluzii:

Moștenirea lui genetică se continuă pe două linii: Stroești – Argeș și Laval – Canada.

Ambele linii genealogice sunt vitale, cu urmași în toate generațiile, cu preocupări și implicații în viața cetății.

Nu au renunțat, cu toate greutățile, la a fi în contact, ajutându-se ori de câte ori situația o impune.

De-a lungul secolului se observă capacitatea de sacrificiu și de muncă susținută, fiecare în planul său de acțiune, cu realizări notabile mai ales în domeniul științific și tehnic (doctori în științe, ingineri, tehnicieni în diverse domenii, tâmplari s.a.) și în cel administrativ.

De asemenea se remarcă, la ambele linii genealogice, spiritul de sacrificiu și de aplecare în slujba comunității în care trăiesc.

Reîntoarcerea periodică la satul de geneză reprezintă o caracteristică definitorie.

Concluzii

Toate aceste întrebări sunt aplicabile și celorlalte familii ale eroilor din Primul Război Mondial. Dintr-un document, datat 28 septembrie 1933, în care *foști luptători, mobilizați și demobilizați în regulă din Campania 1916–1919, inclusive invalizi și văduve de război, din com. Stroești*²⁵ cer, la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, ca în conformitate cu admiterea și înscrierea pe tabela de împrumut „încheiată de comisiunea respectivă de pe lângă judecătoria Stroești în anul 1922”, să li se aprobe împărțirea în loturi individuale, pentru pășune de rezervă, „circa 200 de hectare espropriat pentru pășune comună” în Șoptana, aflăm numele unor văduve de război:

1. Ileana I. N. G. Trufășilă
2. Ioana I. C. Toteanu
3. Elisaveta I. Gr. Stoica
4. Safta C. Cârstea
5. Olaru C-tin Elisaveta
6. Ileana Ghe. Trufășilă
7. Maria D. Z. Beldie

²⁵ Leonăchescu – Năndrașu, 1971, p. 393 și 394.

8. Floarea N. B. Ciolan
9. Maria Constandin N. Tr.
10. Maria N. T. Ionescu
11. Lisaveta I. Zăvoianu
12. Mariia P. Popescu
13. Ecaterina Ghiță Gheorghe
14. Mariia G. Sandu
15. Maria C. Chiriță
16. Maria Petre Popescu
17. Ana Panait Onose.

Observăm că mai mult de o treime din eroii, din Stroești – Argeș, căzuți în Primul Război Mondial au lăsat în urmă văduve. Câți din aceștia au urmași direcți? Care le-a fost traiectoria?

Aceste nume reprezintă tot atâtea întrebări privitoare la familiile lor și evoluția în acest veac, întrebări necesare pentru o cercetare viitoare, deoarece istoria se scrie de la mic la mare, iar evenimentele și procesele atipice creionează destinul oamenilor pe lungi perioade de timp.

Modul de abordare al acestei cercetări a permis crearea unor linii directoare și a unui model, validat prin articolul de față, care permite extinderea cercetărilor și la alte studii de caz și extrapolarea sa pentru alte comunități și zone geografice.

Bibliografie:

- [1] Beldie, C-tin, 2005. *Oameni văzuți de aproape*. Editura Roza Vânturilor, București.
- [2] Beldie, C-tin., 2014. *Caleidoscopul unei jumătăți de veac în București: (1900 – 1950) și alte pagini memorialistice*. Editura Humanitas, București.
- [3] Ciureanu, St. N., 2010. *Memorii. Stroești – Argeș*. Mss. 52 pp. 19 august 2010, colecția autorului.
- [4] ***, *Copia testamentului lui Dumitru Ionescu*, redactată în ianuarie 1922, colecția autorului.
- [5] ***, *Copie act de vânzare a bunurilor revenite prin moștenire Mariuței D. Beldie, din partea bunicului Lom Ungureanu*, datată 11 martie 1907 și înregistrată la Tribunalul Argeș cu nr. 2391/1907 – colecția autorului.
- [6] Dudu, M., (coord.) 2016. *Documente privind istoria Craiovei în Primul Război Mondial*. Editura Aius, Craiova.

- [7] Enache, M., 2014. *Prizonierii români în lagărele germane în anii Primului Război Mondial*. În: *Redescoperă Istoria*, Anul II, Nr. 1 (4), ianuarie – martie, pp. 25 – 36, web site: <http://www.redescoperaistoria.ro/proiecte-editoriale/>, accesat la data de 30 martie 2021.
- [8] Leonăchescu – Năndrașu, N., 1971. *Stroești – Argeș. Documente și mărturii*. Vol. III. Casa de Editură și Librărie „Nicolae Bălcescu”, București.
- [9] Leonăchescu – Năndrașu, N., 2000. *Stroești – Argeș. Documente și mărturii*. Vol. I. Editura Litera, București.
- [10] Leonăchescu, N. P., 2011. *Constantin Beldie văzut din alt secol*. Editura AGIR, București.
- [11] Leonăchescu, N. P., 2017. *Sub egida Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș”, cadre didactice din Regiunea Cernăuți au vizitat România*. În *Șoptana, Societatea Cultural – Științifică „Stroești – Argeș”, An XII, nr. 1 – 2 (43 – 44)*, martie – iunie, pp. 5 – 9.
- [12] Mareș, N., <?>. *Oglindirea, în memorialistica românească, a spațiului concentraționar de pe fostele teritorii germane și austriece, incorporate după tratatul de pace la la Versailles în granițele Poloniei*. <?>, pp. 113 – 119, web site: <https://www.once.ro> > carti.pdf, accesat la data de 30 martie 2021.
- [13] Mareș, N., 2018. *Memorialistică românească privind spațiul concentraționar Central – European*. *Revista Memoria, Fundația Culturală Memoria*, Nr. 102 – 103 (1 – 2), pp. 32 – 36.
- [14] Micuț, I. C., 1991. *Gheorghe D. Ionescu, un erou stroeștean*. Comunicare la a 20 – A Sesiune Cultural – Științifică „Stroești – Argeș”. *Proces Verbal nr. 20*, p. 9. Mss. Colecția Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș”, dosar nr. 1.
- [15] Olărescu, A. M., 2012. *Tradiția spațiului rural construit: Argeș și Muscel*. Editura Universității Transilvania din Brașov, Brașov.
- [16] Sandu, I. N., 1967. *Monografia satului Stroești – Argeș*. Mss., 206 pp. , colecția Societății Cultural – Științifice „Stroești – Argeș”.